

Núi Bài Thơ - Hạ Long

Theo dự tính, hôm sau mới đi Hạ Long, nhưng do cảm hứng bất chợt tôi đã gọi người bạn ảnh địa phương đi ngay sau buổi thăm làng lụa Vạn Phúc. Hạ Long cách Hà Nội chừng 160 km, chúng tôi khởi hành lúc 12 giờ trưa.

Đường khá tốt nhưng xe chạy nhanh lắm cũng chỉ 50 km giờ. Đến Bãi Cháy thì trời bỗng trong sáng lên. Mấy hôm nay trời âm u vì có gió mùa đông bắc. Du thuyền đưa khách đi chơi đảo đã bắt đầu về bến. Chúng tôi ra thẳng bến phà Quảng Ninh rồi qua bán đảo bên kia.

Anh T, người bạn ảnh Hà Nội, anh đã chụp ảnh Hạ Long nhiều lần, tưởng không còn gì lôi cuốn nữa,

nhưng hôm nay nắng quá đẹp nên anh hăng hái hướng dẫn tôi. Anh nói :

- Tôi không ngờ hôm nay trời đẹp thế. Anh hên lắm. Nhiều anh em trong Nam ra cả tuần lễ chẳng làm ăn gì được.
- Anh à, tôi tưởng mình đi tàu ra đảo chứ ?
- Cái đó để sáng mai. Đi đảo là phải từ sáng sớm mới kịp. Giờ mình qua bên kia rồi leo lên núi Bài Thơ.

Anh vừa nói vừa chỉ cho tôi đỉnh núi cao sừng sững trước mặt. Tôi hơi lo, không biết có lên nổi không. Năm ngoái leo lên Đền Thượng chùa Thầy đã đuối nay thấy núi mà ngán. Lại không hiểu lên đó rồi chụp cái gì. Tôi đang phân vân thì anh T nói tiếp:

- Ở trên đỉnh núi anh nhìn xuống mới thấy cái đẹp tuyệt vời và vẻ kỳ vĩ của vịnh Bái Tử Long.
- Đường lên có dễ không anh ?
- Xưa thì gay lắm, nay người ta đã làm tam cấp, không khó, chỉ dốc thôi.
- Mất bao lâu để lên đỉnh?
- Ngày trước tôi leo 30 phút nay phải 45 phút.
- Nay đường dễ sao lại lâu?
- Dễ nhưng mình lớn tuổi, yếu đi. Đến Hạ Long mà không lên núi Bài Thơ thì kể như chưa biết Hạ Long. Chỉ sợ lên đến nơi trời còn nắng hay không.

Tôi vừa lo, vừa nóng lòng. Phà cập bến chúng tôi vội đi ngay. Anh T nhìn đồng hồ trấn an :
Mới 3 giờ rưỡi, 4 rưỡi vẫn còn nắng.

Anh dẫn tôi vào một nhà dân gần đấy rồi men bờ tường ra sau hè, theo một lối mòn nhỏ lên núi. Tôi ngạc nhiên, sao một thắng cảnh nổi tiếng mà lại đi kiểu lạ vậy. Lại nghi ngờ. Tôi cố giữ nhịp thở thật đều và xem như đây là một buổi đi tập hằng ngày. Mỗi ngày tôi mang ba lô máy đi bộ 5 khu phố khoảng nửa tiếng, nay phải leo tam cấp hẳn là vất vả hơn, song nghĩ mình sẽ được lên tiên giới nên lòng hăng lắm. Anh T đi trước, lâu lâu nhắc chừng: "Mệt thì nghỉ nhé". Mười lăm phút đầu, "đường lên tiên" có vẻ dễ chịu, cứ mỗi mười lăm bậc lại đường bằng một khoảng, sau đó thì cứ dốc đứng mà leo. Có lúc người trước phải kéo người sau. Tôi nghĩ thầm, vậy mà núi bài thơ! Bài thơ thì có, thở muốn hết hơi thì thơ đâu mà ra. Tôi hỏi với lên:

- Đã được nửa đường chưa?
- Chưa đâu, nhưng lên một đoạn nữa anh sẽ thấy cái đẹp hoành tráng của Bái Tử Long.

Theo truyền thuyết, một thời xa xưa, Việt Nam bị giặc ngoại xâm, Trời sai một Rồng mẹ và đàn Rồng con xuống giúp. Rồng phun ra hàng ngàn châu ngọc (đảo) làm bức tường thành hay công sự chặn đứng quân xâm lăng. Chỗ Rồng mẹ xuống gọi là Hạ Long, chỗ Rồng con xuống gọi là Bái Tử Long.

Nghe anh T mô tả tôi lại được kích thích thêm. Trời còn nắng to. Bụng bảo dạ: "Đời có một lần thì ngại chi chuyện khó khăn". Đã trót yêu nên: Mấy sông cũng lội mấy đèo cũng qua.

Ít phút sau tôi nghe tiếng anh T vọng xuống :

- Ở đây anh đã có thể bấm được rồi.

Quả như lời, đến tảng đá bằng, nhìn xuống sườn núi bên trái, một vùng biển bao la xanh ngắt với hàng chục hòn đảo mở ra trước mắt tôi. Tôi sửng sốt và không còn thấy mệt nữa. Tôi vừa lúi cúi ra, tìm cách tránh mấy chòm lau trước mặt thì lại nghe tiếng gọi:

- Chỗ này còn hay hơn.

Tôi nghĩ, anh này có đọc kinh Pháp Hoa hay sao mà cứ làm theo lối "Hóa Thành Dụ". Cũng phải bấm mấy phát trước khi tiếp tục. Càng lên càng thấy đẹp, cảnh càng tráng lệ hùng vĩ hơn. Cứ lên vài bậc cấp tôi lại dừng chụp, "gỡ vốn trước cho chắc ăn", lỡ đến nơi trời có hết nắng thì cũng huề.

Tôi lại gọi to:

- Gần đến chưa?

- Đến rồi.

Tôi thở phào và khỏe như vừa bơi từ ngoài biển xa vào được bờ. Đứng trên đỉnh núi Bài Thơ, bao quát hết cả vùng biển từ trong Bãi Cháy ra tận phía bắc tỉnh Quảng Ninh. Đẹp nhất là vùng vịnh Bái Tử Long. Những đảo lớn nhỏ cao thấp được bài trí một cách vô cùng nghệ thuật. Trời nước liền một màu xanh sương mù. Nắng chiều xiên khoai làm cho đảo xanh nhuốm ít vàng, cảnh trở nên thần tiên, con người tự nhiên như vừa được rửa sạch bụi trần. Một đời mà được lên ngồi đây một lần là mãn nguyện lắm. Núi Bài Thơ, quả là lai láng hồn thơ cho những ai làm thi sĩ.

Trời còn nắng, ánh sáng tuyệt vời. Máy với ống kính tiêu cự 28-105 quét đi quét lại trong góc độ chừng 60. Chụp rồi mà tưởng như chưa, ngắm cả buổi mà tưởng như mới gặp mấy giây. Lòng đã thỏa mà tình còn lưu luyến mãi. Nắng dịu dần rồi chuyển qua ánh hoàng hôn. Chúng tôi xuống núi.

Đêm đó chúng tôi nghỉ lại một khách sạn trong Bãi Cháy. Anh T đã kể cho nghe:

Mấy năm về trước tự nhiên anh nghĩ đến đỉnh núi Bài Thơ, anh nhớ năm 45 Việt Minh đã cắm cờ trên đỉnh núi, vậy tất có đường lên. Anh đã mần mò tìm ra đường leo lên. Nhưng hồi đó khó khăn lắm, phải mần từng tảng đá, cheo leo nguy hiểm vô cùng. Sau khi anh cho ra tác phẩm đầu tiên về Bái Tử Long, làng ảnh xôn xao và thiên hạ tủa ra đi tìm. mấy năm liền anh hưởng nhuận ảnh mỗi mùa in lịch khá bộn. Riêng đài truyền hình Việt nam, dùng ảnh của anh trong mục điểm thời tiết thì đến nay vẫn chưa cho anh xu nào.

Trần Công Nhung (Tháng 3-02) - Quê Hương Qua Ống Kính